

Kloostergeheimen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 814 0

1e druk 2025

© 2025, Paul van der Mark

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

KLOOSTERGEHEIMEN

Paul van der Mark

Hoofdpersonen

- Marinde Jacobs, Nederlandse jonge vrouw, heeft sabbatical in Frankrijk en schrijft artikelen over het leven in Frankrijk voor een Nederlands blad
- Iris van Oosterhout, juriste en teamleider bij een gemeentelijke sociale dienst
- Pascal de Vries, Nederlandse journalist, woonachtig en werkzaam in Frankrijk
- Hans van Agtmaal, politiechef
- Jan van Dijk, rechercheur
- Vincent Gorisse, rechercheur
- Eva Boudewijns, politieagente
- Daniël Visser, student
- Kees van Berkel, bedrijfsleider Van hotel Duinzicht
- Bas Hoenders, hoteleigenaar
- Cor van den Heuvel, teamchef bij de politie
- Rob Kooimans, teamchef bij de politie
- Herman de Man, teamchef bij de politie
- Karel Meijer, ICT specialist bij de politie
- Michelle van Dalen, dochter van Henrik Karelszn
- Louis Chenot, zwager van Michelle van Dalen
- Yves en Marie Renoir, Frans echtpaar
- Jacques Dufour, gepensioneerd eindredacteur
- Pierre Dufour, gepensioneerd politiechef
- Marcel Blanchard, journalist
- Roland Caubere, gepensioneerd journalist
- Hugo Landrie, gynaecoloog en voormalige geneesheer-directeur
- Eric de Forceville, oud-rector, bisschop
- Vader Anthonius, voormalige abt van een klooster

Hoofdstuk 1.

Een onaangename verrassing

Iris parkeerde haar auto op de oprit van de twee-onder-een-kapwoning in de Oosterhoutse nieuwbouwwijk waar ze samen met haar man Peter woonde. Ze stapte uit en rook onmiddellijk de met zorg uitgekozen zomerbloeiërs. Ze overzag de voortuin met de rijkbloeiende planten die door de zon extra opfleurden en het vervulde haar met een heerlijk zomers gevoel. Ze sloot de deur van haar auto en op dat moment liep een man met een oranje-blauw shirt het tuinpad op.

“Post voor mevrouw Van Oosterhout. Bent u dat?”

“Ja, dat ben ik.”

Hij reikte haar een stapeltje post aan. “Zo, dat scheelt me weer twee meter lopen,” en hij knipoogde naar haar. “Het lijkt wel of de voortuintjes steeds groter worden. Maar gelukkig hebben steeds meer mensen een brievenbus bij het begin van hun oprit staan, dat scheelt echt.”

Iris keek beschaamd naar hun brievenbus, die nog gewoon in de voordeur zat. Ze hadden er eigenlijk nooit aan gedacht om een brievenbus bij het begin van hun oprit te plaatsen. Tegelijkertijd realiseerde ze zich dat ze dat inderdaad bij steeds meer woningen zag. “Misschien moeten wij daar ook maar eens over nadenken. U zet me aan het denken.”

“Ik zie het wel, mevrouw. Wel toevallig trouwens: Van Oosterhout heten en in Oosterhout wonen.”

Iris knikte. “Ja, en zo zijn er veel hier in Oosterhout.” Ze had het altijd heel leuk gevonden dat haar achternaam en de naam van haar woonplaats zo overeenkwamen. Ze was hier geboren en getogen. Dat was ook de reden dat toen ze met Peter trouwde, ze niet zijn achternaam had aangenomen.

“Fijne dag nog,” zei de postbode, waarna hij zich omdraaide en zijn ronde vervolgde.

Iris opende de voordeur en liep de woonkamer in. De zon scheen

door de grote achterraamen naar binnen. Het was warm in de kamer. Het eerste wat ze deed, was de grote schuifpui die toegang gaf tot de achtertuin openen. Ze legde de post op de eettafel. Bovenop lag een blauwe envelop van de belastingdienst, aan Peter gericht. Zal wel de definitieve aanslag zijn, zo veronderstelde ze. Meestal kwam die rond deze tijd. Er zat ook een envelop bij van de telefoonmaatschappij. De derde envelop was aan haar gericht. Ze bekeek deze, maar zag geen afzender. Ze scheurde de envelop open. Er zaten een paar foto's in. Ze haalde die eruit. Bij de eerste foto was ze verbaasd over wat ze zag, bij het zien van de tweede foto voelde ze het bloed uit haar hoofd wegtrekken en bij de derde foto raakte ze in paniek. Wat was dit?! Wie had die foto's gemaakt?! Iris legde de foto's naast elkaar op de eettafel en bekeek ze nog wat nauwkeuriger. Daarna stond ze op, keek verdwaasd de tuin in en daarna keek ze weer naar wat er op tafel lag. Op de eerste foto zag ze zichzelf zitten aan een bar. Ze wist waar dat was: op Texel, vier weken geleden toen ze daar met vriendinnen hun jaarlijkse weekendje hadden. Een avond die ze zich nog goed herinnerde. Ze had veel te veel gedronken, en terwijl haar vriendinnen nog luid lachend om allerlei anekdotes en roddels buiten op het terras zaten, had zij besloten naar bed te gaan. Ze was moe, kon zich niet meer zo goed concentreren op wat er gezegd werd. Maar toen ze de bar binnentapte, besloot ze toch nog een afzakkertje te pakken. Waarom ze dat gedaan had, kon ze zich eigenlijk niet meer herinneren. Toen was een van de drie foto's gemaakt, ze zag zichzelf met een glas wijn in de hand.

Op de tweede foto zag ze zichzelf met een witte badjas aan. Ze probeerde zich voor de geest te halen wanneer dat was geweest, maar haar geheugen liet haar in de steek. Wat ze zich nog wel kon herinneren, was dat ze in de hotelkamer een badjas in de badkamer had zien hangen. Wat een luxe, had ze toen nog gedacht. Zou dat deze zijn, was dit in haar hotelkamer? Ze kon zich de kamer niet meer zo goed herinneren, het was voor zover ze nog wist een hotelkamer als alle andere, met een tweepersoonsbed, nachtkastjes ernaast en een plank aan de muur waarop een waterkoker stond en wat theezakjes en zakjes poederkoffie lagen. Ze herinnerde zich nog dat er ook een minibar in de kamer was, want die maakte een zacht zoemend geluid.

Ze liet haar herinneringen aan de kamer voor wat ze waren en keek naar de derde foto. Daar lag ze, in bed met een man. Van de man zag ze alleen zijn rug, achterhoofd en billen. Maar van wat ze zag, kon ze zich niets herinneren. Het was zonder meer duidelijk wat ze aan het doen waren: ze hadden seks. Iris pakte de foto van tafel, liep ermee naar een stoel en ging zitten. Ze pijnigde haar hersenen, groef in haar geheugen, maar kon zich hier niets van herinneren. Ze keek nauwkeurig naar de vrouw op de foto. Ja, dat was zij, geen twijfel mogelijk. In gedachten ging ze opnieuw terug naar die avond. De bar, dat wist ze nog. Nu ze er goed over nadacht, kon ze zich herinneren dat er een man was geweest die naast haar zat. En ze had zitten praten met de barkeeper. Was een van hen de man op de derde foto? Tot haar schaamte moest ze zichzelf bekennen dat ze niet eens meer wist hoe de man die naast haar had gezeten eruit had gezien. Ze meende zich wel iets te kunnen herinneren: dat hij zijn arm om haar schouder had gelegd. Iets in haar gedachten zei dat ze dat niet op prijs had gesteld, maar helemaal zeker was ze daar niet van. Had hij haar bedwelmd? Kijkend naar de tweede foto kreeg ze niet die indruk, alhoewel ze er wel wat verlopen uitzag, met haar lange haar in de war, en de blik in haar ogen was ook niet helemaal helder. Vast door de alcohol, concludeerde ze. Maar ze kon zich het moment nog steeds niet herinneren, ook niet dat er een foto van haar was gemaakt. Nu ze erover nadacht, kon ze zich ook niet meer herinneren dat ze de bar verlaten had en naar haar kamer was gelopen. Wat ze nog wel wist, was dat ze zich de volgende morgen behoorlijk verslapen had en met een flinke kater pas wakker was geworden nadat een van haar vriendinnen luid en duidelijk op haar deur bonste.

Iris schoof haar stoel wat naar achteren en bekeek de foto's nog eens heel goed. Ja, ze was het echt, daar bestond geen twijfel over. Dus dit was er gebeurd. Maar waarom nu deze foto's? Chantage, zo veronderstelde ze. Op het moment dat ze dat bedacht, pakte ze de envelop opnieuw en keek of er iets van een brief in zat, maar de envelop was leeg. Ze draaide de foto's om en ook op de achterkant stond niets geschreven. Vreemd, dacht ze. Opnieuw keek ze naar de foto's. Wat nu? In ieder

geval zorgen dat Peter ze niet te zien kreeg. Daar was dit nu het moment niet voor. En haar vriendinnen met wie ze naar Texel was geweest? Zou een van hen haar met die man gezien hebben, zouden ze weten wat er gebeurd was? Durfde ze er met een van hen over te praten? Misschien met Andrea, haar beste vriendin? Ze bekeek de foto waarop ze met de man in bed lag.

Opeens kwam de gedachten bij haar op dat de foto's misschien wel gemanipuleerd waren, gefotoshopt. Ze had daar regelmatig wat over gelezen. En in dat geval was Andrea inderdaad dé persoon om dit te bespreken, zij werkte immers als grafisch vormgeefster. Iris vermoedde dat zij vast wel zou kunnen zien of de foto gefotoshopt was.

Hoe meer ze erover nadacht, hoe meer ze overtuigd raakte van het feit dat de foto's in de hotelkamer gefotoshopt waren. Oké, ze had veel te veel gedronken die avond, maar als zij met een andere man het bed in was gedoken, dan had ze zich dat zeker moeten herinneren. Maar tegelijkertijd sloeg de twijfel toe en dacht ze aan de avond dat Peter en zij bij vrienden op bezoek waren geweest en behoorlijk wat wijn gedronken hadden. De volgende morgen was Peter een beetje tegen haar uitgevaren, omdat ze verteld had dat Peter soms prostaatproblemen had. Dat had hij niet op prijs gesteld. Zelf kon ze zich daar niets van herinneren. Onmiddellijk sloeg de twijfel toe. Dat deed alcohol dus. Zou dat ook het geval zijn met wat ze op de foto's zag? Ze voelde hoe haar maag zich omdraaide. Want als dit écht gebeurd was, dan had ze een probleem. En alhoewel ze Andrea door en door vertrouwde, vond ze het geen prettig idee dat haar vriendin dit te zien zou krijgen. Ze stopte de foto's weer in de envelop en verstopte deze diep onderin haar tas. Ze besloot voor dit moment even geen enkele actie te ondernemen, wachtend op de dingen die zouden gaan komen. Maar dat het hier niet bij zou blijven, daar was ze eigenlijk wel van overtuigd. Want waarom had iemand de moeite genomen om deze foto's naar haar te sturen? Die gedachte gaf haar een zeer onrustig en onprettig gevoel.

Hoofdstuk 2.

Geen Carcassonne

Marinde Jacobs reed haar auto het grote parkeerterrein op. Voor zich zag ze wat omschreven werd als een van de best bewaard gebleven abdijen van Zuidwest-Frankrijk: Abbaye de Flaran, opgericht in 1151. De septemberzon scheen nog volop, dus ze zocht een schaduwrijke parkeerplek onder een van de bomen die her en der stonden. Er was plek genoeg. Ze weet dat aan het feit dat het vakantie seizoen voorbij was. Nadat ze haar auto geparkeerd had, zette ze de motor af maar bleef nog even zitten.

Eigenlijk had ze nu ergens in de buurt van Carcassonne moeten zijn, dat was haar plan geweest na de zeer turbulente gebeurtenissen van de afgelopen weken. Het waren gebeurtenissen geweest die niet alleen grote indruk op haar hadden gemaakt, maar ook op het beheer van het vakantiepark waar ze verbleef. Om die reden had ze het aanbod gekregen om wat langer gebruik te mogen maken van de woning die ze in eerste instantie gehuurd had. Ze was vereerd geweest met het aanbod. Haar lichaam en geest konden wel wat rust gebruiken. Naar Carcassonne gaan kon altijd nog. Ze had nog voldoende tijd in de sabbatical die ze zichzelf beloofd had na de afronding van haar studie. Een paar extra weken in een luxe vakantiewoning gaven haar de gelegenheid wat laatste losse eindjes af te werken.

Het eerste was het inlossen van een belofte die ze aan de vader van een van haar beste studievriendinnen had gedaan: Dana Maas. Ze had de vader van Dana op een feestje ontmoet. Hij was uitgever en gaf onder andere een op Frankrijk georiënteerd tijdschrift uit. Toen hij van Marinde vernam dat ze eigenlijk journaliste had willen worden, plezier had in het schrijven en voor een half jaar naar Frankrijk ging, had hij haar gevraagd of ze niet af en toe een bijdrage wilde leveren aan zijn

tijdschrift. Dat had ze toegezegd. Ze had zich voorgenomen dat haar eerste bijdrage een verhaal zou zijn over haar speurtocht naar een vrouw die in 1930 spoorloos verdween uit het plaatsje Simorre. Maar door alle gebeurtenissen die daarop volgden, was ze daar nog niet aan toegekomen. Maar een paar dagen rust hadden haar de gelegenheid gegeven het verhaal af te ronden en in te sturen. De titel was: 'De speurtocht naar het Lavendelmeisje'. Een dag later had ze al een document terug ontvangen waarin ze kon zien hoe haar verhaal was opgemaakt. De titel was ingekort tot 'Het Lavendelmeisje'. Voor de rest waren er weinig veranderingen aangebracht in haar tekst. In het begeleidend mailtje van de redacteur las ze dat de redactie het een geweldig verhaal vond. 'Je zou er een boek over moeten schrijven', had ze gelezen. Misschien in de toekomst, had ze gedacht, nu had ze daar geen rust voor.

Daarnaast had ze contact opgenomen met de journalist Marcel Blanchard. Tijdens haar speurtocht naar de in 1930 verdwenen vrouw had hij haar een paar keer geholpen en ze had hem de primeur beloofd van wat ze zou ontdekken. Delen daarvan waren buiten haar schuld door politieonderzoek openbaar geworden. Maar er waren voldoende details die niet openbaargemaakt waren; zaken die voor de politie ook niet interessant waren, maar wel kleur gaven aan het verhaal. De journalist was er erg blij mee geweest.

Nadat ze deze twee nog openstaande beloftes had ingelost, daalde er een haast ongekende rust over haar heen. Ze had zin om erop uit te gaan. In het huisje waar ze verbleef, had ze onder andere een folder gevonden van Abbaye de Flaran. Het lag op zo'n anderhalf uur rijden vanaf Chateau de Barbet. Het leek haar een leuke besteding van deze dag en dus was ze die morgen rond tien uur in haar auto gestapt.

Na haar auto afgesloten te hebben wandelde ze op haar gemak richting de kassa, waar ze een kaartje kocht voor vijf euro. Even moest ze denken aan het moment van haar eerste bezoek aan het museum Paysan in Simorre. Ze had tien euro neergeteld voor twee kaartjes. Het was toen Lex, inmiddels haar ex-vriend, die vijf euro per persoon veel te

veel vond. Ze schudde de gedachte van zich af en liep het klooster in. Het daaropvolgende uur liep ze door fraai gerestaureerde ruimtes, waar vanaf de twaalfde eeuw monniken gewoond en gebeden hadden: de refectorie, de kapittelzaal, de keuken, de eetzaal en de slaapvertrekken, die ze overigens er opvallend ruim uit vond zien. Ze had bij slaapvertrekken in een klooster altijd het beeld gehad van kleine cellen waarin ternauwernood een bed en een kast konden staan. Ze was onder de indruk van de binnentuin met daaromheen gewelfde gangen, waarvan ze wist dat daar de monniken op bepaalde tijden van de dag liepen te bidden. De kerk maakte ook diepe indruk op haar. De immense ruimte was ontdaan van elke versiering, het altaar was niet meer dan een simpele stenen tafel. Ze kon zich niet aan de indruk onttrekken dat de kerk veel te groot was in verhouding tot het aantal monniken dat volgens haar terecht kon in de slaapvertrekken. Ze nam aan dat er ook mensen van buitenaf de kerk bezocht hadden, alhoewel ze op weg naar het klooster verscheidene kerken tegen was gekomen. Keuze zat destijds, zo concludeerde ze.

Terwijl ze in gedachten nog bezig was zich een beeld te vormen van hoe het leven in het klooster geweest moest zijn, liep ze de zon tegemoet en even later stond ze in de tuin. Net zoals in het klooster waren er hier ook maar een handjevol mensen en Marinde genoot van de rust die dat met zich meebracht. Overal stonden geurende en bloeiende struiken, afgewisseld met grote vlakken gras. Ze zag dat alles prima onderhouden was en ze probeerde zich een beeld te vormen van hoe dat vroeger geweest moest zijn, toen tientallen monniken werkzaam waren in de tuin. Ongetwijfeld kweekten ze hun eigen groente en fruit. Ze vroeg zich af of monniken op dat soort momenten ook de voor hen kenmerkende pijen droegen of dat bij het werken in de tuin wat makkelijkere kleding toegestaan was. Al praktiserend merkte ze dat de tuin overging in de begraafplaats. Ze zag veel dezelfde grafstenen, aan de rand van de begraafplaats stonden grotere grafzerken en monumentale minitempels. Ongetwijfeld liggen daar de belangrijke monniken, zo nam ze aan. Ze hoorde voetstappen achter zich en draaide zich om. Achter haar stond een wat oudere man in een donkerblauwe overall.

“Bonjour madame.”

“Bonjour.”

“Tja, hier liggen ze allemaal, zij die voor ons zielenheil gebeden hebben.”

Marinde moest even glimlachen om de beschrijving die de man gaf.

“Française?”

Marinde schudde haar hoofd. *“Néerlandaise.”*

“Aah, interessant. Weet u, er ligt hier zegge en schrijve één Nederlandse monnik.” Hij wees naar een plek richting de rand van de begraafplaats. “Daar ligt hij. Loop maar mee.” En zonder een antwoord af te wachten, liep de man een pad in.

Marinde volgde hem.

“Aan de zerken kunt u zien wie belangrijk was en wie niet. Daar,” en hij wees naar een paar heel grote grafzerken, “liggen de abten. En hier,” hij wees naar alle identieke stenen die ze passeerden, “liggen de gewone monniken. Zij kregen dezelfde steen, er werd geen onderscheid gemaakt.” Ondertussen vervolgde de man zijn pad. “En hier ligt de enige Nederlandse monnik.” Hij wees naar een verweerde steen.

Marinde moest wat bukken om de naam op de steen te kunnen lezen: Dirk Karelszn, geboren 2 maart 1938, overleden 5 december 1972. “Hij is niet oud geworden.”

De man schudde zijn hoofd. “Hij had een zwak gestel.”

“Hoe kwam hij hier terecht?”

“Zijn vader is hier in de jaren dertig komen wonen. Had een bloeiend garagebedrijf in Valence-sur-Baïse. De goede man is overigens ook niet oud geworden. Vermoord in de Tweede Wereldoorlog door aanhangers van dat verfoeide Vichy-regiem. Hij steunde de Fransen van De Gaulle. U kunt zijn naam zien staan op het oorlogsmonument in Valence-sur-Baïse: Hendrik Karelszn.”

“Werkt u hier?”

De man knikte. “Ik onderhoud de tuin en de begraafplaats. Deze begraafplaats werd ook gebruikt om monniken van het in Valence-sur-Baïse gelegen klooster te begraven. Heilige grond vond men het, omdat het zo’n rijke historie heeft. En het is de bakermat van het klooster dat

later in Valence-sur-Baïse is gebouwd. Daar heb ik vroeger gewoond. Dat klooster is in 1989 gesloten en gesloopt. Sindsdien woon ik in de pastorie van de kerk van Valence-sur-Baïse, die is groot genoeg.”

Op dat moment begonnen de klokken van de kerk te luiden.

“Twaalf uur, lunchtijd. Enne, ja sorry, maar we gaan ook sluiten.”

Marinde was inmiddels wel gewend aan deze Franse gewoonte. De heilige lunchtijd. “Ach ja, ik weet het. Ik ga ook ergens een hapje eten.”

“Mag ik u een advies geven?” Zonder een antwoord af te wachten, vervolgde de man: “In het centrum van Valence-sur-Baïse is een prima restaurantje: Chez Pierre. Eenvoudig, maar prima. Kunt u tevens dat oorlogsmonument bezoeken.”

Marinde besloot zijn advies op te volgen.

Hoofdstuk 3.

De zoektocht begint

Een half uur later zat Marinde op een ietwat gammele stoel achter een minuscule klein tafeltje. De salade die voor haar stond, smaakte uitstekend. Frisse slablaadjes, met een heerlijke, ietwat zoete dressing en daarbovenop kleine stukjes half doorbakken tonijn. Ze had zichzelf toegestaan er een glas rosé bij te bestellen en ondanks het wat vroege tijdstip smaakte deze prima. Ook hier was merkbaar dat het toeristenseizoen afgelopen was. Slechts twee andere tafeltjes waren bezet en, te oordelen naar de gespreksflarden die ze opving, door Fransen. Bewoners van Valence-sur-Baïse, vermoedde Marinde.

Na de lunch liep ze richting het oorlogsmonument, dat midden op het centrale plein van het plaatsje stond. En daar zag ze wat ze zocht: de naam van Hendrik Karelszn. Inderdaad de enige Nederlandse naam tussen alle andere inwoners van Valence-sur-Baïse die in de Eerste en Tweede Wereldoorlog gesneuveld waren. In haar gedachten kreeg een nieuw artikel voor het Franse magazine al een beetje gestalte en ze besloot het gemeentehuis te vereren met een bezoekje. Het vinden van het op zich redelijk eenvoudige gebouw met de letters Hôtel de Ville op de voorgevel vroeg geen grote zoektocht. Achter een kleine balie zat een jonge vrouw met knalrood haar. Het was echter de goudkleurige neuspiercing die de meeste aandacht trok. Marinde had eigenlijk, in een plaatsje als dit, een wat stoffige man of vrouw van in de vijftig achter de balie verwacht, maar realiseerde zich onmiddellijk dat dit ook veel zei over haarzelf. De jonge vrouw verwelkomde haar vriendelijk. Marinde vroeg haar of er iemand was die iets kon vertellen over een van de personen die in de Tweede Wereldoorlog overleden was en wiens naam op het monument stond. De jonge vrouw knikte en vroeg Marinde even te wachten. Ze hoorde wat deuren open- en dichtgaan en toen stapte er een gezette, kale man de ruimte in. Het op-

vallendste was wel zijn knalrode en behoorlijk dikke hoofd. Marinde schatte hem ergens tussen de veertig en vijftig jaar. Heeft niet op de eerste rij gestaan bij het uitdelen van de schoonheden, schoot Marinde te binnen. Zijn ronde bril deed haar een beetje denken aan de bril van Youp van 't Hek.

“Bonjour madame, je m'appelle Patrick Dufour, le maire. Bienvenue à Valence-sur-Baïse.”

De man sprak langzaam, duidelijk en met een volume waarvan Marinde vermoedde dat hij nooit een microfoon nodig had om een grote menigte toe te spreken. Ze stelde zich voor en vertelde waarvoor ze het gemeentehuis bezocht. De burgemeester vroeg haar hem te volgen. Via een smalle gang kwamen ze in een grote ruimte. Door de grote ramen viel veel licht naar binnen en het eerste wat opviel, was een enorme kroonluchter aan het plafond. Langs de muren zag ze grote boekenkasten met mooie houtsneden. In een van de hoeken stond een kolossale tafel, met daarop stapels papieren en boeken.

“Mijn werkruimte,” klonk het naast haar. “Hier heeft zelfs mijn vader ook nog gewerkt. Die was van 1966 tot 1990 burgemeester. Ik ben hem opgevolgd. Het is haast een familiebedrijf.”

In zijn stem hoorde Marinde trots.

“Dit is mijn vijfde ambtstermijn, en misschien wel de laatste. Mijn oudste zoon heeft de ambitie om mij op te volgen. Ach, soms moet je plaatsmaken voor een nieuwe generatie, toch?”

“Bien sûr,” reageerde Marinde, niet helemaal wetend of zo'n lang burgemeesterschap binnen een en dezelfde familie de zaak diende. Aan de andere kant, burgemeesters in Frankrijk worden rechtstreeks gekozen, dus blijkbaar was men hier tevreden over de familie Dufour. Of hadden ze gewoon heel veel macht?

“U bent op zoek naar informatie over iemand die hier gewoond heeft, begreep ik? Om wie gaat het?”

“Hendrik Karelszn. Ik sprak bij het klooster iemand die de tuin onderhield en hij vertelde mij over de Nederlander die hier woonde en in de Tweede Wereldoorlog vermoord is.”

“O, dan heeft u waarschijnlijk François gesproken, die onderhoudt

de tuin en het kerkhof. Hij woont hier in de pastorie sinds het klooster gesloten is.”

Marinde realiseerde zich opeens dat de man dus François heette. Hij had zich niet aan haar voorgesteld, maar evenmin had ze hem naar zijn naam gevraagd. Nu had ze wel zijn naam, altijd handig om te weten. “Ik schrijf voor een Nederlands blad, misschien wel een interessant verhaal.”

“Ja, nu u het zegt, ik denk dat u gelijk hebt.”

Marinde sloot niet uit dat de man het al helemaal voor zich zag. Hij met een foto in het blad als zijnde de man die iets belangrijks te vertellen had. Ze besloot dat te benutten. “Soms zijn onze artikelen ook een inspiratiebron voor Franse journalisten.”

“Interessant.” De burgemeester liep naar een van de kasten en opende deze.

Marinde zag her en der stapels papieren liggen en kon zich haast niet voorstellen dat de man daar wijs uit zou worden. Maar al snel bleek dat ze hem onderschat had. Ze zag dat hij van de bovenste plank een grote doos pakte.

“Hier heb ik het. In deze doos zitten dossiers van mensen die in de Tweede Wereldoorlog gesneuveld zijn.” Hij liep met de doos naar de tafel, schoof een stapel papier opzij en zette de doos midden op de tafel neer. Hij haalde de deksel ervan af en zocht erin. Even later hield hij een mapje omhoog. “Dit is ’m.” Hij zette de doos op de grond en benutte het vrijgekomen plekje op de overvolle tafel om het mapje een plek te geven.

Ze keek naar het beduimelde mapje. De burgemeester opende het en Marinde zag een aantal vellen papier. Ook zag ze een foto.

De burgemeester pakte de foto op en draaide deze om. “Ja, dit is de man.” Hij gaf de foto aan Marinde.

Een jonge, gezond uitziende man met kort haar in een overall keek Marinde aan.

Ondertussen pakte de burgemeester een vel papier uit het mapje. “Eens kijken, geboren in 1915. In Nederland.” Hij pauzeerde even, alsof hij dat extra wilde benadrukken. “In 1935 is hij getrouwd met

een Française, Fleur Perrin. En toen heeft hij hier een garagebedrijf geopend, zo staat hier.”

“Is dat er nog?”

De burgemeester keek van het papier dat hij in zijn handen had naar Marinde. “Nee, gesloopt. Niet alles is de moeite van het bewaren waard.”

“De man op het kerkhof vertelde me dat er een zoon van hen daar begraven ligt. Hadden ze meer kinderen?”

De burgemeester keek haar aan. “Dat houden we hier niet bij, maar u heeft geluk. Er is na de Tweede Wereldoorlog een rapportje opge maakt alvorens zijn naam op het monument mocht. Daarin staat het ongetwijfeld vermeld. Je wilt er geen verraders op vermeld, toch?”

Marinde schudde haar hoofd, dat zou inderdaad afschuwelijk zijn.

Hij bladerde door de map en haalde er een tweede vel papier uit. “Drie kinderen hadden ze. In 1936 werd een dochter geboren, Michelle. In 1937 een zoon, Dirk.”

“Dat is degene die begraven ligt bij het klooster.”

“Dat staat hier niet vermeld, maar als François je dat verteld heeft, klopt het ongetwijfeld. Die man is net een wandelend archief. Als hij iets niet weet, weet niemand het, geloof me. En, eens kijken ...” De burgemeester keek op het papier dat hij in zijn hand had. “In 1938 werd nog een dochter geboren, Davine. Dus ja, ik denk dat François gelijk heeft, ze hadden één zoon en die ligt dus op het kerkhof van het klooster.”

“Wonen Davine en de oudste dochter ... Hoe heette ze ook alweer?”

“Michelle.”

“O ja, Michelle. Wonen ze hier nog?”

De man haalde zijn schouders op. “Waar ze wonen weet ik niet, in ieder geval niet hier. Wij houden dat niet bij en ik heb ze nog nooit gezien hier.”

Een van de nadelen van Frankrijk is het ontbreken van een bevolkingsregister, zo had Marinde eerder ondervonden.

De burgemeester keek haar verontschuldigend aan. “Maar ik sluit niet uit dat François dat wel weet,” zei hij met enige trots in zijn stem.

“Waarom is hun vader vermoord?”

“Dat staat hier beschreven, in dit rapportje dat na de oorlog is opgemaakt.” Hij pakte een vel papier van tafel. “Globaal weet ik het wel, maar als ik geciteerd word, wil ik wel honderd procent het juiste verhaal vertellen.” Hij keek over zijn bril heen naar Marinde en er lag een glimlach rond zijn mond. “Eens even kijken. Ja, dat wist ik al. Hij specialiseerde zich in het maken van smokkelruimte in auto’s. Het verzet kon zo wapens vervoeren. En hij onderhield ook auto’s van mannen van het Vichy-regiem.”

“Het Vichy-regiem?” Marinde herinnerde zich dat François dat ook al genoemd had.

“Nooit van gehoord? Het Vichy-regiem was de baas in dit deel van Frankrijk dat niet bezet was door de Duitsers. Maar ze waren wel heel loyaal aan de vijand. En ze maakten ook jacht op joden, die waren in hun ogen tweederangs burgers. Het was Charles de Gaulle die inzag dat het Vichy-regiem bestreden moest worden en dat deed hij dan ook met overgave. Hij was de leider, de gróte leider,” de burgemeester benadrukte dat heel nauwgezet, “van de vrije Fransen.”

“En Hendrik Karelszn ondersteunde de vrije Fransen hier?”

“Ja, klopt. Hier staat het ook beschreven. Als hij auto’s repareerde van mannen van het Vichy-regiem, zorgde hij er altijd voor dat de auto na verloop van tijd problemen kreeg.”

“Slim.”

De burgemeester knikte, keek Marinde aan, en daarna richtte hij zijn aandacht weer op het vel dat hij in zijn handen had. “Maar op enig moment werden hij en nog twee andere mensen betrapt toen ze wapens in een auto verstopten in zijn garage. Ze zijn waarschijnlijk vermoord, ze zijn namelijk nooit teruggekomen. Ze zijn destijds niet zomaar toevallig betrapt, maar ze zijn verraden. De mannen die hem oppakten, wisten precies waar ze alle bewijsstukken in de garage konden vinden. Dat heeft zijn echtgenote later verklaard bij het opmaken van dit document.”

“Tjonge. Staat er ook door wie?”

De burgemeester schudde zijn hoofd. “Nee.”